

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **L. B. T.**
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci
vedené pod sp. zn. OAM-3632/DP-2014

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vedené pod sp. zn. OAM-3632/DP-2014 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou datovanou dne 8. 2. 2021 a došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 9. 2. 2021, ve znění opravy ze dne 2. 3. 2021, domáhal uložení povinností žalovanému (i) vydat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OAM-3632/DP-2014 o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to v soudem stanovené lhůtě, a dále (ii) zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je žadatelem o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu, přičemž žádost podal u žalovaného správního orgánu již během roku 2014. Žádost je vedena pod sp. zn. OAM-3632/DP-2014. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) zrušila svým rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020, č. j. MV-150467-16/SO-2018 rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2018, č. j. OAM-3632-72/DP-2014, kterým byla předmětná žádost zamítnuta, a věc mu byla vrácena k novému projednání. Podle § 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozhodnutí vydá ve lhůtě 30 dnů ode dne podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pokud jej nelze vydat bezodkladně. Dne 17. 12. 2020 žalobce podal, prostřednictvím svého právního zástupce, návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Jelikož ani do dne podání žaloby nebylo o tomto návrhu nadřízeným orgánem rozhodnuto, nezbývalo žalobci, než přistoupit k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.
3. Vzhledem k výše uvedenému měl žalobce za to, že žalovaný je ve věci nečinný. Podle názoru žalobce tento bezvýsledně vyčerpal prostředky, které stanoví procesní předpis, tj. návrh na provedení opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Žalobce proto navrhl, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost ve věci rozhodnout v soudem stanovené lhůtě a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve vyjádření ze dne 30. 3. 2021 popíral oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť žalovaný není a nebyl nečinný. Žalovaný zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky, které zákon stanoví pro vydání tohoto druhu dlouhodobého pobytu. Dne 6. 11. 2018 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce zamítnuta. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání ke Komisi, která následně dne 22. 9. 2020 svým rozhodnutím rozhodnutí žalovaného zrušila a věc mu byla vrácena k novému projednání. Žalovaný sdělil, že ve věci prováděl a provádí veškeré nezbytné úkony za účelem vydání nového rozhodnutí, přičemž odkázal na správní spis.
5. Žalovaný uzavřel, že dle jeho názoru je žaloba nedůvodná, z časového sledu provedených úkonů je zcela zřejmé, že řízení o žádosti žalobce probíhalo řádně a žalovaný byl a je v

řízení činný a činí všechny nezbytné kroky za účelem vydání nového rozhodnutí ve věci žádosti žalobce, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

6. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 22. 6. 2021 jednání. Zástupce žalobce při jednání setrval na svých dosavadních tvrzeních s tím, že ke dni konání jednání žalobce stále neobdržel od žalovaného rozhodnutí v předmětné věci. Žalovaný se s omluvou k jednání nedostavil.

V.

Posouzení věci soudem

7. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
8. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
9. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
10. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
11. V projednávané věci byla žaloba podána včas, je přístupná a je i důvodná.
12. Z obsahu správního spisu jsou patrné a pro danou věc významné následující skutečnosti.
13. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla podána dne 26. 1. 2014. Jelikož k žádosti nebyly doloženy veškeré potřebné náležitosti, byl žalobce výzvou k odstranění vad datovanou dne 20. 2. 2014 vyzván k doložení potřebných dokladů. Na žádost žalobce datovanou dne 26. 3. 2014 bylo správní řízení usnesením ze dne 8. 4. 2014 přerušeno do 28. 4. 2014. Další žádosti o přerušování správního řízení ze dne 28. 4. 2014 již vyhověno nebylo a usnesením ze dne 4. 5. 2014, č. j. OAM-03632-16/DP-2014 bylo řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno, neboť žalobce neodstranil všechny vady žádosti. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Rozhodnutím Komise ze dne 15. 5. 2017, č. j. MV-110571-8/SO-2014 bylo usnesení o zastavení řízení zrušeno a věc se vrátila žalovanému k novému projednání. Dne 21. 6. 2017 zaslal žalovaný žalobci další výzvu k odstranění vad žádosti, přičemž byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů. K žádosti žalobce byla tato lhůta prodloužena o dalších 30 dnů, a to celkem dvakrát. Žalobce se dne 29. 5. 2018 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělil, že se písemně vyjádří ve lhůtě 40 dnů. Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2018, č. j. OAM-03632-72/DP-2014 byla žádost žalobce zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena nebyla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu závažné překážky pobytu cizince na území. K podanému odvolání rozhodla Komise rozhodnutím ze dne 21. 1. 2019, č. j. MV-150467/SO-2018 tak, že odvolání žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

14. Proti tomuto rozhodnutí Komise podal žalobce ke zdejšímu soudu žalobu. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2020, č. j. 57 A 21/2019 – 53 bylo napadené rozhodnutí Komise zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Komise, vázána právním názorem soudu, prvoinstanční rozhodnutí žalovaného následně zrušila již výše uvedeným rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020, č. j. MV-150467-16/SO-2018 a věc vrátila žalovanému k novému projednání. Toto rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 5. 10. 2020.
15. Při absenci speciální právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců pro případy vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (ostatně ani žalobce, ani žalovaný speciální lhůtu pro vydání rozhodnutí o předmětné žalosti žalobce netvrdili) se uplatní obecná právní úprava obsažená v § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, podle které *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení.*
16. Správní řízení bylo zahájeno již dne 26. 1. 2014, nicméně poslední lhůta pro vydání rozhodnutí počala běžet od 5. 10. 2020, kdy bylo pravomocně zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2018, č. j. OAM-03632-72/DP-2014, a věc mu byla vrácena k novému projednání. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2020, č. j. 1 Azs 199/2020-30, kde se uvádí: „*Soud připomíná, že dojde-li ke zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně, je třeba vázat začátek lhůty pro vydání nového rozhodnutí na okamžik nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82).*“
17. V projednávané věci žalobcovy žádosti tedy měl žalovaný vydat rozhodnutí nejpozději ve středu 4. 11. 2020 (srov. § 40 odst. 1 správního řádu). Jelikož rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě vydáno nebylo, podal žalobce dne 17. 12. 2020 návrh na provedení opatření proti nečinnosti. Dle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu platí, že *nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.*
18. Jak bylo uvedeno výše, podle § 79 odst. 1 s. ř. s. je podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany, tedy v projednávané věci podání návrhu na opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 1 správního řádu. Bezvýsledně je tento prostředek ochrany vyčerpán, pokud nadřízený správní orgán žádosti navrhovatele nevyhoví podle § 80 odst. 6 věty druhé správního řádu. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád výslovně nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, je třeba vycházet z § 71 odst. 3 správního řádu a tam stanovené obecné třicetidenní lhůty. Pro zvláště složité případy není na základě § 71 odst. 3 správního řádu vyloučena aplikace lhůty delší. Účastník řízení by tedy měl před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčkat uplynutí alespoň obecné třicetidenní lhůty. Z toho plyne, že bezvýsledně je prostředek ochrany proti nečinnosti vyčerpán také tehdy, pokud nadřízený správní orgán ve třicetidenní lhůtě o žádosti nerozhodne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ans 8/2009-149, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59). Zároveň platí, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem musí být splněna již k okamžiku podání žaloby (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As

9/2015-59).

19. Návrh na provedení opatření proti nečinnosti byl žalobcem podán dne 17. 12. 2020 a žaloba byla podána dne 9. 2. 2021, tj. po uplynutí 54 dnů. Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. byla k okamžiku podání žaloby splněna, a žaloba je tudíž přípustná.
20. Dle ustanovení § 80 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. V tomto případě do 4. 11. 2021, žaloba je tedy i včasná.
21. Vzhledem k tomu, že žalovaný dostatečným způsobem neodůvodnil, v čem by spočívala případná komplikovanost případu, která by mohla odůvodnit delší lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci, než je zákonem stanovená lhůta 30 dnů (žalovaný dokonce ani výslovně netvrdil, že by se měla aplikovat lhůta jiná, než 30 dnů), je odůvodněn závěr, že žalovaný v zákonem předepsané lhůtě nerozhodl. Žalovaný ani nenamítal, že by nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí způsobil žalobce.
22. Jediným úkonem žalovaného od pravomocného zrušení rozhodnutí, tj. od 5. 10. 2020, byla výzva k odstranění vad žádosti datovaná dne 9. 3. 2021, tj. již v době, kdy byl žalovaný nečinný s ohledem na uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, resp. až po podání žaloby, z čehož je patrné, že žalovaný ve věci není činný, jak uváděl ve svém vyjádření.
23. I v této souvislosti soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozsudek ze dne 18. 8. 2020, č. j. 10 Azs 169/2020-39, v němž Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Nečinnost správního orgánu je dle judikatury NSS objektivní stav. Jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (srov. rozsudky ze dne 10. 12. 2012, č. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 12. 2017, č. 10 Azs 202/2017-52, bod 15).“*

VI.

Rozhodnutí soudu

24. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný správní orgán je ve věci vydání rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, vedeném pod sp. zn. OAM-3632/DP-2014, nečinný a žaloba je proto důvodná. Soud tudíž podle § 81 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí, k čemuž mu stanovil přiměřenou lhůtu, která není delší než lhůta určená správním řádem.

VII.

Náklady řízení

25. Výrokem II. rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 14 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve výši 2 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9 300 + DPH = 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH

= 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) žaloba a (iii) účast na jednání před soudem. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. června 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu